

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

22. studenoga 2018.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Članci 56. i 63. UFEU-a – Sloboda pružanja usluga i sloboda kretanja kapitala – Kreditne institucije – Davanje za stabilnost i posebni doprinos na davanje za stabilnost utvrđeni na temelju ukupne nekonsolidirane bilance kreditnih institucija sa sjedištem u Austriji – Uključivanje bankarskih poslova prekograničnog karaktera – Isključivanje poslova društava čiji iz druge države članice – Različiti tretman – Ograničenje – Opravdanje”

U predmetu C-625/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud, Austrija), odlukom od 18. listopada 2017., koju je Sud zaprimio 3. studenoga 2017., u postupku

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

protiv

Finanzamt Feldkirch,

SUD (prvo vijeće)

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, potpredsjednica, u svojstvu predsjednice prvog vijeća, J.-C. Bonichot (izvjestitelj), A. Arabadjiev, E. Regan i C. G. Fernlund, suci,

nezavisni odvjetnik: P. Mengozzi,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG, C. Nauer, *Rechtsanwalt*,
- za austrijsku vladu, G. Hesse, u svojstvu agenta,
- za Europsku komisiju, R. Lyal kao i N. Gossement i C. Tritz, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja, donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članaka 56. i 63. UFEU-a.
- 2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

(u daljnjem tekstu: Hypothekenbank) i Finanzamta Feldkirch (Porezna uprava u Feldkirchu, Austrija), povodom odluka potonjega od 20. siječnja 2015. kojima se utvrđuje iznos davanja za stabilnost i posebnog doprinosa na davanje za stabilnost koje prethodni mora platiti za 2014. godinu.

Pravni okvir

3 §lanak 1. Stabilitätsabgabegesetza (Zakon o davanju za stabilnost, u daljnjem tekstu: StabAbgG), koji je uveden Budgetbegleitgesetzom 2011 (Dodatni zakon proračunu za 2011.), od 30. prosinca 2010. (BGBl. I, 111/2010), predviđa:

„Djelatnost kreditnih institucija podliježe davanju za stabilnost. ‚Kreditne institucije‘ u smislu ovog saveznog zakona jesu institucije koje raspolažu odobrenjem u skladu s Bankwesengesetzom (Zakon o bankama), BGBl. br. 532/1993, i podružnice stranih kreditnih institucija koje su u skladu sa Zakonom o bankama ovlaštene nuditi usluge putem podružnice u Austriji. [...]”

4 §lanak 2. StabAbgG-a, u svojoj verziji prije stupanja na snagu saveznog zakona, BGBl. I, 184/2013, predviđa:

„(1) Osnovica davanja za stabilnost je prosječna nekonsolidirana ukupna bilanca (stavak 2.) kreditne institucije, umanjena za iznose navedene u stavku 2. Za kalendarske godine 2011., 2012. i 2013. kao osnovu treba uzeti prosječnu nekonsolidiranu ukupnu bilancu one poslovne godine koja završava 2010. Počevši od kalendarske godine nakon toga kao osnovu valja uzeti prosječnu nekonsolidiranu ukupnu bilancu one poslovne godine koja završava u godini prije kalendarske godine za koju se mora platiti davanje za stabilnost.

[...]

(6) Za kreditne institucije u skladu s §lankom 1. sa sjedištem u drugoj državi članici [...], koje u Austriji djeluju putem podružnice, treba izračunati fiktivnu ukupnu bilancu s obzirom na volumen prometa koji treba pripisati toj podružnici u skladu s odredbama stavaka 1. do 5., pri čemu ta fiktivna ukupna bilanca čini osnovicu.”

5 §lanak 3. StabAbgG-a, u svojoj verziji prije stupanja na snagu saveznog zakona, BGBl. I, 13/2014, predviđa:

„Davanje za stabilnost iznosi za one dijelove osnovice u skladu s §lankom 2.,

1. koji prelaze iznos od milijardu eura, ali ne prelaze iznos od 20 milijardi eura, 0,055 %,
2. koji prelaze iznos od 20 milijardi eura, 0,085 %.”

6 §lanak 3. StabAbgG-a, kako je izmijenjen saveznim zakonom, BGBl. I, 13/2014, predviđa:

„Davanje za stabilnost iznosi za one dijelove osnovice u skladu s §lankom 2.,

1. koji prelaze iznos od milijardu eura, ali ne prelaze iznos od 20 milijardi eura, 0,09 %,
2. koji prelaze iznos od 20 milijardi eura, 0,11 %.”

7 Na temelju §lanka 7.a stavka 1. StabAbgG-a, poseban doprinos na davanje za stabilnost obračunava se u postotku od iznosa koje treba platiti kao davanje za stabilnost.

8 U skladu s §lankom 7.b stavkom 2. StabAbgG-a, iznos davanja za stabilnost za 2014. proizlazi iz zajedničke primjene navedenih odredaba, koje su bile na snazi prije i nakon izmjena

Glavni postupak i prethodno pitanje

9 Hypothekenbank je kreditna institucija sa sjedištem u Austriji koja pruža bankarske usluge klijentima koji borave u toj državi članici, kao i u drugim državama članicama. Ukupna bilanca Hypothekenbanka u velikom dijelu – odnosno gotovo četvrtina u 2014. – proizlazi iz bankarskih poslova poduzetih s drugonavedenom grupom klijenata.

10 Dvema odlukama od 20. siječnja 2015. Porezna uprava u Feldkirchu je – u skladu sa StabAbgG-om – utvrdila iznos davanja za stabilnost i posebnog doprinosa na davanje za stabilnost koje Hypothekenbank mora platiti za 2014. godinu. Bundesfinanzgericht (Savezni financijski sud, Austrija) je presudom od 1. travnja 2016. odbio tužbu protiv tih odluka.

11 Hypothekenbank je u potporu svojoj žalbi pred Verwaltungsgerichtshofom (Visoki upravni sud, Austrija) istaknuo da ne treba ništa platiti na ime davanja za stabilnost i posebnog doprinosa na davanje za stabilnost jer su ta davanja protivna, s jedne strane, odredbama o državnim potporama i, s druge strane, slobodi pružanja usluga i slobodi kretanja kapitala. Ta financijska institucija osobito navodi da članak 2. StabAbgG-a dovodi do diskriminacije zato što predviđa različito postupanje sa sličnim poslovima. Dok se bankarski poslovi koje kreditna institucija sa sjedištem u Austriji obavlja bez posrednika ili posredstvom podružnice u drugoj državi članici, s državljanima drugih država članica, uzimaju u obzir za određivanje osnovice spornih davanja, to nije tako s istim poslovima koje obavlja posredstvom društava koja su sa sjedištem u drugim državama članicama.

12 Na taj se način grupu poduzetnika oporezuje povoljnije od poduzetnika koji nije član grupe. Naime, u slučaju grupe kriterij nekonsolidacije bi za automatski učinak imao isključivanje bilanci društava koja su sa sjedištem u državama članicama različitima od Austrije iz osnovice predmetnih davanja. Drugačije bi bilo u slučaju izoliranog poduzetnika koji pruža – sam ili posredstvom podružnice – usluge u državama članicama različitima od Austrije jer bi te usluge automatski bile uključene u bilancu tog poduzetnika i u osnovicu davanja za stabilnost koju on mora podmiriti. Ta bi situacija predstavljala diskriminaciju, kako proizlazi iz presude od 5. veljače 2014., Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Ta bi diskriminacija mogla ometati pružanje bankarskih usluga u državama članicama različitima od Austrije. Nju bi se moglo izbjeći ako bi se osnovica davanja za stabilnost i posebnog doprinosa na davanje za stabilnost utvrđivala u odnosu na ukupnu konsolidiranu bilancu, dopuštajući pri tome uračunavanje eventualnih istovjetnih davanja koje moraju podmiriti društva koja su u drugim državama članicama.

13 Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) smatra da nije sigurno da iz presude od 5. veljače 2014., Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), donesene u vezi sa slobodom poslovnog nastana, kao i iz presuda od 2. lipnja 2005., Komisija/Italija (C-174/04, EU:C:2005:350), od 12. prosinca 2006., Test Claimants in the FII Group Litigation (C-446/04, EU:C:2006:774), te od 24. svibnja 2007., Holböck (C-157/05, EU:C:2007:297), koje se odnose na slobodu kretanja kapitala, proizlazi da StabAbgG nije sukladan pravu Europske unije.

14 Usto, što se tiče primjene odredaba o državnim potporama, sud koji je uputio zahtjev podsjeća da, posebice, iz presude od 6. listopada 2015., Finanzamt Linz (C-66/14, EU:C:2015:661, t. 21.), proizlazi da se porezni obveznik ne može pozivati na to da neka porezna mjera na koju imaju pravo drugi poduzetnici predstavlja državnu potporu kako bi izbjegao obvezu plaćanja tog poreza. Stoga on smatra da prethodna pitanja o tome nisu nužna.

15 U tim je okolnostima Verwaltungsgerichtshof (Visoki upravni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Protivi li se propis koji predviđa davanje na temelju ukupne bilance kreditnih institucija slobodi pružanja usluga u skladu s člankom 56. i sljedećim člancima UFEU-a i/ili slobodi kretanja kapitala i platnog prometa u skladu s člankom 63. UFEU-a ako je kreditna institucija sa sjedištem u Austriji obvezna plaćati davanje za bankovne poslove s klijentima u ostatku Europske unije, dok to nije tako s kreditnom institucijom sa sjedištem u Austriji, koja takve poslove obavlja kao krajnje matično društvo grupe kreditnih institucija putem kreditne institucije koja pripada grupi čije je sjedište u ostatku Europske unije, a čiju bilancu zbog pripadnosti grupi treba konsolidirati s bilancom kreditne institucije koja ima ulogu krajnjeg matičnog društva, jer se davanje mora platiti na temelju nekonsolidirane ukupne bilance (koja nije uključena u konsolidirano financijsko izvješće)?”

O prethodnom pitanju

Uvodna očitovanja

16 Iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da davanje za stabilnost i posebni doprinos na davanje za stabilnost, čija se zakonitost u glavnom postupku dovodi u pitanje, opterećuju kreditne institucije sa sjedištem u Austriji, kao i podružnice stranih kreditnih institucija koje imaju sjedište u Austriji. Osnovica tih davanja se utvrđuje u odnosu na „prosječnu nekonsolidiranu ukupnu bilancu” kreditnih institucija sa sjedištem u Austriji i, u slučaju podružnica stranih poduzetnika, na osnovu fiktivne bilance. Izraz „nekonsolidiran” znači da se davanje za stabilnost i posebni doprinos na davanje za stabilnost utvrđuju u odnosu na ukupnu bilancu svake pravne osobe pojedinačno, a ne u odnosu na konsolidiranu bilancu grupe poduzetnika.

17 Kako je istaknuo sud koji je uputio zahtjev, bankarski poslovi se odražavaju u ukupnoj bilanci kreditnih institucija. Iz toga proizlazi da iznos koji valja platiti na ime doprinosa o kojima je riječ u glavnom postupku varira ovisno o bankarskim poslovima kreditnih institucija sa sjedištem u Austriji koje one provode izravno ili u svojim podružnicama. Bankarski poslovi društava čiji su takvih austrijskih institucija, koja imaju sjedište u drugim državama članicama, ne uzimaju se u obzir za utvrđivanje osnovice tih doprinosa.

18 Osim toga, glavni se postupak ne odnosi na mogućnost tužitelja iz glavnog postupka, Hypothekenbank, da svoje usluge nudi posredstvom stalne poslovne jedinice u državi članici različit od Austrije ili da se ondje nastani. On, kako sam potvrđuje u svojem pisanom očitovanju, pruža usluge svojim klijentima koji borave u drugim državama članicama ne koristeći pritom stalne poslovne jedinice u istima.

19 Dakle, svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev, u osnovi, pita treba li članke 56. i 63. UFEU-a tumačiti na način da im se protive nacionalni propisi, kao što su oni iz glavnog postupka, ako se njima kreditnim institucijama sa sjedištem u Austriji, koje, kao one iz glavnog postupka, pružaju usluge klijentima koji borave u drugim državama članicama ne koristeći pritom stalne poslovne jedinice u istima, nalaže plaćanje davanja čija se visina utvrđuje na temelju „prosječne nekonsolidirane ukupne bilance” koja obuhvaća bankarske poslove koje su te institucije poduzele izravno s državljanima drugih država članica, dok se isti poslovi koje su poduzela društva čiji su kreditnih institucija sa sjedištem u Austriji isključuju ako ta društva čiji imaju sjedište u drugim državama članicama.

Primjenjiva sloboda

20 Budući da se prethodno pitanje odnosi kako na članak 56. UFEU-a tako i na članak 63. UFEU-a, najprije valja utvrditi mogu li, i ako mogu, u kojoj mjeri, nacionalni propisi poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku utjecati na ostvarivanje slobodnog pružanja usluga i slobodnog kretanja kapitala (presuda od 21. lipnja 2018., *Fidelity Funds i dr.*, C-480/16, EU:C:2018:480, t. 32.).

21 U ovom slučaju iz zahtjeva za prethodnu odluku proizlazi da – ako se bankarske usluge pružaju rezidentima država članica različitih od Austrije – kreditne institucije sa sjedištem u Austriji trpe drugačiji tretman u pogledu davanja za stabilnost i posebnog doprinosa na davanje za stabilnost, ovisno o tome pružaju li takve usluge bez posrednika ili posredstvom društava koja su sa sjedištem u drugim državama članicama.

22 Pred Verwaltungsgerichtshofom (Visoki upravni sud), Hypothekenbank navodi da je to različito postupanje diskriminirajuće i da može ometati, s jedne strane, pružanje bankarskih usluga u državama članicama koje nisu Austrija i, s druge strane, slobodu kretanja kapitala.

23 U tom je pogledu Sud već presudio da se bankarski poslovi, kao što je profesionalno odobravanje kredita, u načelu odnose kako na slobodu pružanja usluga u smislu članka 56. i sljedećih UFEU-a tako i na slobodu kretanja kapitala iz članka 63. i sljedećih UFEU-a (presuda od 3. listopada 2006., *Fidium Finanz*, C-452/04, EU:C:2006:631, t. 43.).

24 Osim toga, valja podsjetiti da, kada se nacionalna mjera odnosi i na slobodu pružanja usluga i na slobodu kretanja kapitala, Sud ispituje predmetnu mjeru na temelju samo s obzirom na jednu od tih dviju sloboda ako se u okolnostima glavnog postupka pokaže da je jedna od njih posve sporedna u odnosu na drugu te da joj može biti pridružena (presuda od 26. svibnja 2016., *NN (L) International*, C-48/15, EU:C:2016:356, t. 39.).

25 Razvidno je da u okolnostima glavnog postupka aspekt slobode pružanja usluga prevaguje nad aspektom slobode kretanja kapitala. Naime, svojom argumentacijom, kako je istu rezimirao sud koji je uputio zahtjev, Hypothekenbank želi istaknuti da uzimanje u obzir – za potrebe utvrđivanja davanja za stabilnost i posebnog doprinosa na davanje za stabilnost – bankarskih poslova koje obavlja bez posrednika s klijentima u državama članicama različitima od Austrije povećava trošak tih poslova i na taj način čini prekograničnu djelatnost manje privlačnom. Takva se posljedica u najvećoj mjeri odnosi na slobodu pružanja usluga, dok su učinci na slobodu kretanja kapitala samo njezina neizbježna posljedica.

26 Stoga upućeno pitanje valja ispitati ne s obzirom na članak 63. i sljedeće UFEU-a, koji se odnose na slobodu kretanja kapitala, već s obzirom na članak 56. i sljedeće UFEU-a, koji se odnose na slobodu pružanja usluga.

Postojanje ograničenja slobode pružanja usluga

27 Treba istaknuti da davanje za stabilnost i posebni doprinos na davanje za stabilnost – bez obzira na to predstavljaju li izravne ili neizravne poreze – nisu bili predmetom usklađivanja na razini Unije te stoga potpadaju pod nadležnost država članica, koje, prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda, moraju tu nadležnost izvršavati poštujući pravo Unije (presuda od 1. prosinca 2011., *Komisija/Maarska*, C-253/09, EU:C:2011:795, t. 42.).

28 Članku 56. UFEU-a se protivi primjena svakog nacionalnog propisa koji je ukinuo taj da pružanje usluga između država članica čini težim od pružanja usluga isključivo unutar jedne države članice. Naime, u skladu sa sudskom praksom Suda, članak 56. UFEU-a zahtijeva uklanjanje svih ograničenja slobodnog pružanja usluga uvedenih zato što pružatelj usluga ima

poslovni nastan u državi članici različit od one u kojoj se pruža usluga (presuda od 25. srpnja 2018., TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, t. 45.).

29 Nacionalne mjere koje zabranjuju, ometaju ili čine manje privlačnim izvršavanje slobode pružanja usluga predstavljaju njezina ograničenja (presuda od 25. srpnja 2018., TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, t. 46. i navedena sudska praksa).

30 Pravo na slobodno pružanje usluga koje se člankom 56. UFEU-a daje državljanima država članica uključuje „pasivnu” slobodu pružanja usluga, to jest slobodu primatelja usluga da odu u drugu državu članicu kako bi se ondje koristili uslugama neometani ograničenjima (presuda od 9. ožujka 2017., Piringer, C-342/15, EU:C:2017:196, t. 35.).

31 U tom pogledu valja istaknuti da davanje za stabilnost i posebni doprinos na davanje za stabilnost ne prave razliku ovisno o podrijetlu klijenata ili o mjestu pružanja usluge. Naime, kako bi se utvrdila osnovica tih davanja na temelju prosječne nekonsolidirane ukupne bilance kreditnih institucija sa sjedištem u Austriji, uzimaju se u obzir svi bankarski poslovi koje takva institucija bez posrednika obavlja u Austriji ili u drugim državama članicama.

32 Osim toga, sama činjenica da ta davanja mogu povećati trošak bankarskih poslova ne može predstavljati zapreku slobodi pružanja usluga. Kako je Sud već presudio, mjere čiji je jedini učinak opterećenje predmetnih usluga dodatnim troškovima i koje na isti način utječu na pružanje usluga izmeću država članica kao i unutar iste države članice nisu obuhvaćene člankom 56. UFEU-a (presude od 8. rujna 2005., Mobistar i Belgacom Mobile, C-544/03 i C-545/03, EU:C:2005:518, t. 31., i od 11. lipnja 2015., Berlington Hungary i dr., C-98/14, EU:C:2015:386, t. 36.).

33 Što se tiče tvrdnje prema kojoj postoji diskriminacija bankarskih institucija sa sjedištem u Austriji koje obavljaju bankarske poslove u drugim državama članicama, bez posrednika, u odnosu na one koje te usluge nude posredstvom neovisnih društava čiji je sjedište u potonjima, treba istaknuti da su drugonavedene institucije odabrale izvršavati slobodu poslovnog nastana koju im dodjeljuju članci 49. i 54. UFEU-a, dok prvonavedene imaju sjedište samo u Austriji i pružaju usluge prekograničnog karaktera koje su obuhvaćene slobodom pružanja usluga zajamčenom člankom 56. UFEU-a.

34 U tom je pogledu Sud već presudio da treba razlikovati područja primjene slobode pružanja usluga i slobode poslovnog nastana. U tu je svrhu važno utvrditi ima li gospodarski subjekt poslovni nastan u državi članici u kojoj nudi predmetnu uslugu, ili nema. Ako ima poslovni nastan u državi članici u kojoj nudi tu uslugu, ulazi u područje primjene slobode poslovnog nastana, kako je utvrđeno u članku 49. UFEU-a. Naprotiv, ako gospodarski subjekt nema poslovni nastan u državi članici odredišta, tada je on prekogranični pružatelj usluga koji je obuhvaćen na polju slobodnog pružanja usluga (vidjeti, u tom smislu, presude od 11. prosinca 2003., Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, t. 28. i 29., kao i od 10. svibnja 2012., Duomo Gpa i dr., C-357/10 do C-359/10, EU:C:2012:283, t. 30.).

35 Naime, pod pojmom „poslovni nastan” u smislu odredbi UFEU-a koje se odnose na slobodu poslovnog nastana podrazumijeva se stvarno izvođenje gospodarske djelatnosti preko stalne poslovne jedinice u državi članici domaćinu na neodređeno vrijeme. Posljedično, pojam poslovnog nastana pretpostavlja stvarni nastan predmetnog društva u toj državi članici i stvarno obavljanje gospodarske djelatnosti u njoj (presuda od 12. rujna 2006., Cadbury Schweppes i Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, t. 54.).

36 Kad se, međutim, pružatelj usluge premjesti u državu članicu različit od one u kojoj ima nastan, odredbe poglavlja Ugovora koje se odnosi na usluge, a pogotovo članak 57. treći podstavak UFEU-a, propisuju da će svoju djelatnost ondje obavljati na privremenoj osnovi

(presude od 30. studenoga 1995., Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, t. 26., i od 11. prosinca 2003., Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, t. 27.).

37 U tim okolnostima države članice imaju pravo uzimati u obzir te razlike i, stoga, različito postupati – za potrebe oporezivanja – s aktivnostima osoba i poduzetnika koje su obuhvaćene slobodom poslovnog nastana ili slobodom pružanja usluga, i koje, u pravilu, dovode do različitih pravnih i ekonomskih posljedica.

38 Iz navedenoga slijedi da nacionalni propis kao što je onaj iz glavnog postupka ne može ometati ili uiniti manje privlačnim izvršavanje slobode pružanja usluga.

39 Što se tiče sumnji koje je sud koji je uputio zahtjev iznio u pogledu relevantnosti presude od 5. veljače 2014., Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), na koju se pred njim pozvao tužitelj iz glavnog postupka, treba podsjetiti da je u točkama 37. do 41. te presude, kao i u točki 23. presude od 26. travnja 2018., ANGED (C-234/16 i C-235/16, EU:C:2018:281), Sud presudio da obvezno opterećenje koje predviđa na prvi pogled objektivan kriterij razlikovanja – ali, uzimajući u obzir njegove značajke, u većini slučajeva stavlja u nepovoljniji položaj društva koja imaju sjedišta u drugim državama članicama i koja se nalaze u situaciji koja je usporediva s onom društava koja imaju sjedište u državi članici oporezivanja – čini neizravnu diskriminaciju na temelju sjedišta društava, koja je zabranjena člancima 49. i 54. UFEU-a.

40 Međutim, kako proizlazi iz točaka 18. i 26. ove presude, u glavnom postupku se Hypothekenbank ne može pozivati na povredu odredaba UFEU-a koje se odnose na slobodu poslovnog nastana.

41 Osim toga, u okviru postupka iz članka 267. UFEU-a samo je na sudu koji je uputio zahtjev da odredi činjenični okvir unutar kojeg se nalaze pitanja koja postavlja Sudu (presuda od 10. srpnja 2018., Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, t. 28.).

42 Točno je da u svojim pisanim očitovanjima podnesenima Sudu Hypothekenbank tvrdi da, u praksi, regionalne kreditne institucije sa sjedištem u Austriji u blizini granica te države članice češće pružaju usluge prekograničnog karaktera nego što to čine druge regionalne kreditne institucije sa sjedištem u toj istoj državi članici, tako da davanje za stabilnost i posebni doprinos na davanje za stabilnost u većoj mjeri utječu na prvonavedene institucije. Ta situacija predstavlja diskriminaciju usporedivu s onom o kojoj je riječ u presudi od 5. veljače 2014., Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Međutim, nekolicina podataka koje je o bankarskom sektoru u Austriji dostavio Hypothekenbank ne omogućuje provjeru utemeljenosti njegovih tvrdnji. U svakom slučaju, sud koji je uputio zahtjev nije istaknuo te činjenične elemente.

43 Stoga, budući da nije utvrđeno da propisi o kojima je riječ u glavnom postupku mogu dovesti do situacije usporedive s onom o kojoj je bila riječ u predmetu u kojem je donesena presuda od 5. veljače 2014., Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), nije potrebno ispitivati primjenjivost, po analogiji u području slobode pružanja usluga, sudske prakse navedene u točki 41. ove presude.

44 Imaju li sva prethodna razmatranja u vidu, na upućeno pitanje treba odgovoriti da članak 56. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protive nacionalni propisi, kao što su oni iz glavnog postupka, ako se njima kreditnim institucijama sa sjedištem u Austriji, koje, kao one iz glavnog postupka, pružaju usluge klijentima koji borave u drugim državama članicama ne koristeći pritom stalne poslovne jedinice u istima, nalaže plaćanje davanja čija se visina utvrđuje na temelju „prosječne nekonsolidirane ukupne bilance”, koja obuhvaća bankarske poslove koje su te institucije poduzele izravno s državljanima drugih država članica, dok se isti poslovi koje su poduzela društva čiji su kreditni institucija sa sjedištem u Austriji isključuju ako ta društva čiji su

imaju sjedište u drugim državama članicama.

Troškovi

45 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 56. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protive nacionalni propisi, kao što su oni iz glavnog postupka, ako se njima kreditnim institucijama sa sjedištem u Austriji, koje, kao one iz glavnog postupka, pružaju usluge klijentima koji borave u drugim državama članicama ne koristeći pritom stalne poslovne jedinice u istima, nalaže plaćanje davanja čija se visina utvrđuje na temelju „prosječne nekonsolidirane ukupne bilance”, koja obuhvaća bankarske poslove koje su te institucije poduzele izravno s državljanima drugih država članica, dok se isti poslovi koje su poduzela društva članovi kreditnih institucija sa sjedištem u Austriji isključuju ako ta društva članovi imaju sjedište u drugim državama članicama.

Potpisi

* Jezik postupka: njemački